



אחדים מאלה הכותבים אלי, ר' אימ, משום מה, צורך להתנצל מדוע הם כותבים... בעצם, אינני נוהג לע" שות זאת, אבל... זהם בכל זאת עושים זאת. אולי אתם יכולים להס" ביר לי מדוע ?

תכונות גנוזות

מלבד צורות הבירור הרגילות ומפגשם התעסוקתי, מתעניינים שני הבחורים שאני מציגה בזה (872/275), במוסיקה קלא-סית. אם תמצאנה שתי גנרות כנות 17—18 שיש להן טעם רומנטי, תמצאנה אולי כמה חלומות קטנים לע"ם. הם אומרים כי את יותר ההתרשנות יסכימו לנלות רק כאשר יתחדדו במחשבתם.

לא גדרה, לא רחובות, לא...

נערה בת 17 וחצי (872/276) הייתה רוצה להתכתב עם נערה אחרת בניל 18—17 נערה עד ניל 23. הנושאים המעניינים אותה הם ספרות, מוסיקה, אמנות, הקולנוע ושחקני קולנוע, מוסיקה קלה, ואפילו סוליתיקה. רצוי כי הנערה וגם הכתור לא יהיו מסכיבות גדרה, לא רחובות, לא נסיציונה וגם לא ראשון לציון.

אסמטיקה ונחיות

כתור אומר על עצמו שהוא נחמד (צריך להאמין לו, לא כן ?). שעבר לא מוזן את ניל רבע המאה (872/277) בעל השכלה רחבה ונכונה, מוסיקה, סגנון להחליף רשמים כתובים עם כתורה פק" חית בעלת זן ומרץ. לשם אסמטיקה עליה להיות לא יותר נבונה 1.65 מטר, ולשם נחיות, עליה להיות תלמידי.

אח ואחות

מכתב זה נשלח לי בשם אח ואחות, אולם דומני כי הוא נכתב על ידי האח. מדוע ? מיד תראו, אני מביאה אותו כלשונו: "הננו אח ואחות תלמידיים 17—18 אביבים כבר מאחוריהם. האחות, חפצה להתכתב עם צעיר בניל 18—21 על כל נושא שהוא בעד אשר האח, שהינו, בין השאר, נבונה, ממוסדת ובעל שער ערמוני, ואשר אינו משתדל לתנו" עת נוער מחר, ולהכיר סאלונים מאידך, רוצה להחליף מכתבים בעניני ספרות, שירה, עתונות, קולנוע ותיאטרון". אחם מבינים כעת ? מספרם הוא (872/278).

שושנים עם חוחים

שתי בנות 19, צבריות חמודות ועוק" צניות (872/279) רוצות להתכתב עם שני צעירים נכונים, משכילים ותוצרת הארץ כמורה (אינני רואה מדוע הן צריכות להדגיש זאת). הנושא ? כל דבר שהן נייר יהיה מסוגל לסבול על נכו, הן אומרות.

בערבות הנגב

שני חברי נרעין בקיבוץ בערבות ז" ננב בני 19 (872/280) היו רוצים להסני את שעמוםם בקריאת מכתבים מנערות היכולות להתכתב על כל נושא העומד ברומו ומתחתו של עולם. הם אומרים שאין להן מה להשוש היות והם איכ" רים בעלי השכלה תיכונית.

יחי חיל הרגלים !

רחל ש. — אני יכולה להכין שאמר אינה רואה בעין יפה את טיולך בארץ נט על ידיך המכונן יותר. גירסה ממך כנת זו של סאול חיריגנית אינה לרומח. מטעמים מובנים, נחלי, להבא, פליט ברנל. אל תשכחי כי חיל הרגלים הוא מלך החילות.

האסון האמיתי

חפצה ג. — אין זה אסון בנילך (15) לא לספר לאמא מה שאת חושבת או מנישית. האסון הוא לא לספר מה שאת עושה.

ללמוד או לחרוז ?

דוב: — מצטערת, אינני יכולה להיות לצדך. אני בטוחה שאהת בחור נחמד וחכל. אבל מדוע אתה רוצה לאסור על חברתך ללכת לשעורי ערב באוני" לית. משום שאינך אוהב לראות אותה חוזרת מלחוצה בחוריה ? אני הייתי או" מרת לך להסמיק לאסור עליה, משום ש" היא ודאי אוהבת זאת.

האחים מקורסיקה

זיוה: — סיפורך על מבוכתך בומן שאת נמצאת ברועות בחורך, וחוששת שהוא אחיו התאום, ננע מאד ללבי. מה לעשות ? נשכח את האחד, שרטי את השני, תוכלי להבחין בהם לפי הצלקות. נס אני ראתי את הפרט האחים מי קורסיקה כך שאולי מוסט שחשני את הצלחת למשהו אחר.

לאחרונה בהם, סיכם בגאווה: "כל השבעים ואחד באו".

"אני יודע את האמת !" אחר המ" סיבה חזרו הראבים ונתכנסו בבית חתן היובל, אחד מראשוני הבתים בפתח-תקעה, שריה הוקנה נודף מקירותיו ומהתמונות הישנות עליהם ומהספרים העתיקים על האיציטבות הגבוהות. בעל הבית עצמו היה רענן וזקוף כתמיד, החליף ספורי זכרונות עם בני משפחתו — עיסוק אותו אהב מאד. ככל שעתיק הסיפור יותר זכר אותו ראב יותר טוב. אמר הוא: "ההיסטוריונים שקרנים", וחיוך רחב הוסיף שניים שלושה קמטים לפניו. "הם כותבים מתוך ראשיהם. אני יודע את האמת".

משה שמואל ראב ידע את האמת מאז הובא ארצה עלידי הוריו מהונגריה בשנת 1875. מהם הוא למד להאמין באדמה ולהאוב אותה. הוא היה בן 14 כשהוריו קנו את חלקת האדמה בפתח-תקעה. הוא החליט כי הגיעה השעה להפסיק את לימודיו בישיבה הירושלמית, הצטרף להוריו כשומר חל" קחם. כך היה ראב לאחד מראשוני מארגני השומר.

בכל זאת לא שכח ראב את ירושלים מעולם. כשהוזמן למסיבת סיום של קורס סמלים בצה"ל (ראה תמונה) הוא קם, ביקש את הצעירים, לא לנוח עד שהדגל העברי יתנוסף מעל שער שכס, שער יפו ושער הרחמים.

"השתמשתי בראשי !" ראב לא רצה לראות רק את הדגל העברי מתנוסף במרום, ביקש מוזמן לראות את דגל השלום מת" גופף בין שני העמים. כדי להשיג מטרה זאת יעץ ראב: "היה ידידותי והיה חזק !"

לפני שנים רבות היה ראב לא רק יד" דותי כי אם גם חזק. פעם, ברדיסה אחר שווד בדואי מפורסם התחפש לקבצן, ניגש

לעולם. אתר כך חיכה בשלווה לקץ כדי להתפרנס ממכירת צברים ובמשך שאר עיר גות השנה ישב על שרפרף קטן בבית-קפה בכפר סלמה ושחק ששיבש.

היא, קטיה הצנומה, גמרה, לדעתה, את תפקידה בערך כשהסתיימה תקופת ההנקה או אפילו מעט לפני זה. אחר-כך היתה ממ" שיכה לשבת מעט בפחון חסר החלונות ו" התנאים הסניטריים, מחכה לילד הבא. לפע" מים היתה עובדת מעט במשק בית וכביסה, מסתייעת בשכנים שזמינו אותה לאכול ב" בתיהם.

מי צריך היה לדאוג לילדיהם ? בקשר לזה היתה לשניהם תאוריה משותפת משלהם: עיריית תל-אביב. הם עשו הכל כדי להוכיח את התאוריה, הם נטשו את יצחק, 3, ואסתר, 2, במחלקה הסוציאלית בקריה. כ" שהחזירו הפעוטות בחזר אברהם וקטיה ב" ויצו. השאירו שם וסרכו לקבלם חזרה. הם נמצאים שם על-חשבון העיריה עד עצם היום הזה.

השיטה נראתה פועלת כתקונה. לפני מס" פר חרשים גולד לזוג בן-אברהם בן נוסף. בגיל שלושה חרשים, למרות שקיבלו עזרה לטיפולו, החליטו הוריו כי הגיע הזמן ל" הפעיל את השיטה, נטשו את התינוק בקריה. שוב חזרה הפרשה ולבסוף נהנה מהתינוק בית" החולים הדסה, שלידי מתחו הושאר ה" תינוק בשנייה.

מי יודע כמה זמן היה הזוג ממשיך לה" נות מהמשחק לולא הגיעה הפעולה הפוריה לקצה עלידי תביעה פלילית שהוגשה נגד קטיה: הבאת ילדם יצחק (עד השחרת גופו) וגנישתו בפעם הראשונה בפרסד נטוש ליד ביתם.

במשפט נתגלה כי קטיה, 20, היא בת לפושטת יד מקצועית מחיטה. אביה מת



סבא ראב ונכד רביסמל יאיר במויפקד* לשער שכס, לשער יפו ולשער הרחמים

בהיותה בת 10 ומאז לא התפתחה ברמתה השכלית והרגשית. אברהם בן-אברהם ה" ערבי שהתגייס, בן ממשפחה טובה לא פחות.

הועלתה הצעה שהבעל יערוב להתנהגותה הסובבה של אשתו. אלא שהשבוע התברר כי ההצעה התבטלה מבחינה טכנית: גם נגד אברהם בן-אברהם הוגשה תביעה פל" לית באותה האשמה.

השופט הגדיר את התנהגותו כשפלות מוזעזת, נסח אותו לבין כותלי הכלא למשך שנה.

אנשי מופת ידיות וחזק

אולמות עיריית פתח-תקעה היו שטופים אורות, המוסיקה היתה קולנית ועליזת, והמסיבה התנהלה לפי התוכנית. היחידי שלא התנהל לפי התוכנית היה אורח הכבוד של המסיבה, משה שמואל ראב, אחוזן מתייבשה הראשונים של פתח-תקעה, לכ" בוד יום הולדתו התשעים נערכה המסיבה.

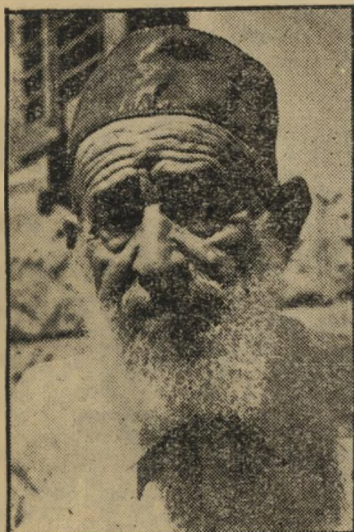
ראב כמעט ולא התפנה למברכיו הרבים, היה שבוי בתוך מעגליקבעל של תשעה בניו ובנותיו, עשרות נכדיו, ניניו ובת נינו סמדר בת השנה וחצי שבאה מקיבוץ נשר. ראב, היוזע את חשבון צאצאיו עד

השלום בתל-אביב. שם חיכו מספר אנשים שהעלו זכרונות. לרוב לא נעימים אך מ" עוררים התקפות צחוק, מפגישותיהם עם הפילנטרופ הגדול, הנאשם בהוצאת כסף במרמה מאנשים קטנים ומקיבוצים גדולים (העולם הזה 867).

הראשון היה הרוקח יוסף יוסף. קרלינסקי נכנס אליו פעם, ביקש להשתמש בסלפון. מאז הפך הסלפון לצידו האישי, בו השתמש כמעט מדי יום ביומו, לשיחות עם קונסוליות זרות ועם שמות מפוצצים אחרים עמם, כך היה מספר לכל רוצה לשמוע, היו לו קש" רים הדוקים.

אם היה לרוקח איזה צל של ספק ביחס לא" מיתות הדברים, הרי הוא נעלם ביום בו הוזמן קרלינסקי, דרך אנב, את ירושלים, קיבל את שר האוצר המנוח אליעזר קפלן. לא היה זה ענין חשוב: הוא רק רצה לש" אול אם הפגישה תתקיים במועדה או תדחה לתאריך אחר.

מכה לתרופה. הרוקח לא שמע את תשובת שר האוצר, אולם הסכים מייד ל" השומר.



אישימופת ראב בניס, נכדים ונינים

העשיר את אוצרו של קרלינסקי, בשלוש הלאות של כמה מאות לירות כל אחת.

אחר שהחזיר לו חלק מחובו נעלם קר" לינסקי מהשטח. אחרי שמונה חודשים, הבא במקרה אדם לרוקח רצפט רפואי דוקא עבור קרלינסקי וכן למד את כתובתו. כ" שתפס אותו במלון סבוי בארבע לפנות בוקר התפלא קרלינסקי על הרעש, ביקשו להרגע ורשם לו קבלה על החוב על נייר משי. יוסף יוסף השליך לו אותה בסניו. קרלינסקי, ציין בצער בבית"המשפט, "חייב לי את הכסף עד עצם היום הזה".

ארגולד קרלינסקי עצמו לא ציין דבר. הוא לעס סוכריות מנטה, הסתכל באדישות דרך משקפיו הכהות באנשים הקטנים ש" המשיכו לזרום אל הדוכן: החייט שחפר ולא קבל כסף, אבי שסירא שעבר עבור אויר וידידות, לפתע הודקה, אצבעותיו

הארץ

כן נסעצ רוכב האופניים אהרן גולדשטיין בן 166 מטירה שגורס על ידי מכונית צבאית (ידיעות אחרונות).

מאיר פישמן, תל-אביב מילא. בגיל כזה...

עבדי החרות העבודה בירושלים שובתים (הדבר) בצדק. ישראל חתמה על האמנה לביטול העבדות.

גור גמר, שר של ממשלת הוד, הגיע אמש לישראל, וגמטר לגן החיות בתל-אביב (מעריב).

א. גברילאופיק, ירושלים בשדה התצפיה נתקבל על-ידי

חתולו, חבר ממשלת ישראל, ביום ג' מתיישבים לבדיקה רפו" אית החיילים (מעריב)

לשם מה להגזים ? האס לא תס" פיק ישיבה זמנית של שנה שתתיי ?

חרמיות

התיק הראשון

לאחר נסיונות נמל להשתחרר בערבות, הצליח ארגולד קרלינסקי להחליף לפחות את תא המעצר האפל באולם קורן, מסר" צופיהם של עשרות צופים, בבית-משפט

• יאיר עסיסקוביץ עובר לפני המחלקה במרכז התמונה.